

Дві сестри: разом 90 років у фармації

НАДІЯ, ВІРА І ЛЮБОВ

Сестри Надія і Віра народилися на Волині у сім'ї сільських вчителів із різницею у чотири роки. Надія — старша сестра. Родина мала квартирантку аптекарку, на роботу до якої дівчата нерідко забігали у вільний час. У сільській аптеці їм подобалося все: запах, чистота, різнокольорові пляшечки, якими дозволяли іноді побавитися. Так дитячі забавки несподівано визначили їхню подальшу долю.

У 1963 р. Надія вступила на фармацевтичне відділення Ковельського медичного училища. Через чотири роки студенткою цього ж навчального закладу стала Віра. Щоб отримати диплом фармацевта, навчатися належало чотири роки. Життя тоді не було

НАДІЯ МИКОЛАЇВНА ВІДАЛА УЛЮБЛЕНІЙ ПРОФЕСІЇ 47 РОКІВ СВОГО ЖИТТЯ, ВІРА МИКОЛАЇВНА — 43

таким бурхливим, як нині, тож студентський період пригадується як розмірений і спокійний.

Найулюбленіші предмети Надії — хімія, латина і німецька. А Віра із задоволенням займалася фізкультурою та розв'язувала складні хімічні задачі. Проте обидві із вдячністю згадують викладача аптечної технології ліків Розалію Леонтіївну та виробничу практику під її керівництвом у луцькій аптеці № 65 — центральній аптеці Волинського аптекоуправління.

Обсяги аптечного виготовлення, стерильного, ін'єкційного і екстемпорального, тоді були настільки значними, що перевищували кількість готових лікарських форм. Аптечні препарати потребували високої кваліфікації персоналу. Про комп'ютери чи якусь іншу автоматизацію й гадки не мали, тож назви лікарських препаратів, їхнє дозування і ціну доводилося тримати у пам'яті. А це не мало не багато майже 2 тис. найменувань.

Сестри Надія і Віра

Віра Мельничук пригадує, що до аптекарів волиняни завше ставилися з величезною пошаною, зверталися не інакше як «пані».

Потім були два курси Ленінградського хіміко-технологічного інституту. На жаль, життєві обставини склалися так, що закінчити вищий навчальний заклад Надії не вдалося.

Дівчата одружилися, стали матерями, тож за буденними сімейними клопотами про омріяну вищу освіту довелося забути. «Якби ж тоді була заочна форма навчання, можливо, ми б вивчилися на провізорів, — каже Надія Миколаївна. — Але поєднати сім'ю і навчання на стаціонарі далеко від дому було, як не прикро, нереально».

Надія Миколаївна віддала улюбленій професії 47 років свого життя, Віра Миколаївна — 43. За цей час Надія Філюк змінила лише три місця роботи (аптеки № 117, № 112 та аптечний пункт ТОВ «Сальве»), до того ж два з них знаходилися на території Луцької

обласної клінічної лікарні. А Віра Мельничук працювала у цій лікарні завжди. Така от незвична як на сьогодні стабільність.

Робота міжлікарняної аптеки має свої особливості, переконана Надія Філюк. Адже тут не продають медикаменти населенню, а безкоштовно забезпечують ними всі відділення стаціонару. Натомість головне її призначення — аптечне виготовлення всіх необхідних лікарні лікарських препаратів. Величезна асистентська була розділена на два приміщення — для виготовлення ін'єкційних та інших засобів.

ЗА ДОБРО ДОБРОМ ВОЗДАЄТЬСЯ

У часи незалежної України фармацевтичний ринок змінився, змінилися й самі аптеки та люди, які там працюють. Але хто б там що не казав, професіоналів своєї справи цінують у всі часи. Доказ — путівка до Парижа, яку Надія Миколаївна виграла в акції, що її проводила одна з провідних закордонних фармацевтичних фірм.

Нині сестри разом працюють в аптечному пункті № 7 мережі аптек «Сальве», який розташований у поліклінічному відділенні Луцької обласної клінічної лікарні. Надія Миколаївна — на посаді завідувача, а Віра Миколаївна — першостільником. Лікарня має 22 відділення, у тому числі хірургічні і реанімаційні, тож за зміну доводиться добряче побігати. Не цураються сестри спілкування зі своїми молодими колегами, охоче діляться професійним досвідом, із задоволенням ведуть мову «про життя», а ті допомагають ветеранам фармації знаходити спільну мову з комп'ютером. Недарма старшу сестру у компанії «Сальве» називають «мамою всіх фармацевтів».

На запитання про те, що найбільше цінують у своїй професії, сестри відповідають однаково — можливість допомагати людям, дарувати їм своє тепло і любов. Мабуть, саме тому на їхньому життєвому шляху траплялися лише добрі люди і за добро воздавалося добром.

Лариса Дедишина